

Στήκατε και κρατείτε τὰς παραδόσεις ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν
Β' Θεσσαλονικ. Β' 16.

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15) ΜΕΡΟΣ ΟΡΙΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΥΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 28 Νοεμβρίου 1955 (Π.Ο.Η.)
Έτος Γ'. Αριθ. 222 — Τιμή Φύλλου Δρχ. 1

Γραφεῖα: 'Οδὸς Νίκης 33 — Ἀθήναι
Τηλέφ. 26.752

Διευθύνεται ὑπὸ Ἀμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησίᾳ δραχ. 30

Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίᾳ δολ. 4

ΣΕΙΡΑ ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΩΝ ΕΠΙ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΝΑΓΚΗΣ ΕΞΥΓΙΑΝΣΕΩΣ ΑΥΤΗΣ

Γ'.

ΜΕΤΩΠΙΟΝ ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ

Ἡ ἔξοδος, περί ἧς ὠμιλήσαμεν εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον, ὡς ἀνάγκης ἐκ τῶν πραγμάτων ἐπιβεβλημένης, δὲν εἶναι παρὰ μία ἐπανάστασις! Ἄς μὴ τρομάξῃ ἡ λέξις ἐπανάστασις. Εἶναι λέξις, ἡ ὁποία χαρακτηρίζει πᾶσαν προσπάθειαν ἐνεργοῦ καὶ ἀποτελεσματικῆς ἀντιδράσεως κατὰ τῆς κοινωνικῆς καὶ ἠθικῆς διαφθορᾶς, κατὰ τῆς ἀμαρτίας.

Ὁ χριστιανισμὸς κατὰ τὴν οὐσίαν του, κατὰ τὰς ἐπιδιώξεις του καὶ κατὰ τὴν ἱστορικὴν του ἐφαρμογὴν, ὑπῆρξε καὶ εἶναι μία σθεναρὰ ἐπανάστασις, ἐπιβληθεῖσα ὡς ἐπανάστασις, καὶ ξένος πρὸς πᾶσαν στατικὴν μοιρολατρείαν. «Πῶρ ἦλθον βαλεῖν» λέγει ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ἡ δὲ Ἀποκάλυψις γράφει εἰς ἕν κεφάλαιόν της, ὅτι ὁ πλέον μισητὸς τύπος εἶναι ὁ χλιαρὸς, ὁ ἄνθρωπος δηλαδὴ ποῦ δὲν πάλλεται ἀπὸ μαχητικὴν δραστηριότητα.

Ἀλλὰ ἡ ἐπανάστασις αὕτη, προκειμένου νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὴν κοινωνικὴν ἀθλιότητα, πρέπει νὰ προσλάβῃ ὀρισμένην μορφήν, ὀρισμένον σχῆμα. Ὅμιλεῖ ὁ ἱεροκῆρυξ, κινδυνεῖ δραστηρίως οἱ θρησκευτικοὶ σύλλογοι, διακρίνονται διὰ τὴν δραστηριότητά των οἱ πιστοί. Πρέπει ὅμως ὅλα αὐτὰ νὰ ἀξιοποιηθοῦν. Δι' αὐτὸ λέγομεν, ὅτι πρέπει ἡ ἐπανάστασις αὕτη νὰ πάρῃ ὀρισμένον σχῆμα.

Τώρα ποῖον πρέπει νὰ εἶναι τὸ σχῆμα αὐτό, εἶναι θέμα, ποῦ διαφεύγει τῶν ὁρίων καὶ τῶν ἀρμοδιοτήτων τῆς παρούσης στήλης. Ἡ στήλη αὕτη διερμηνεύουσα τὰς ἀρχὰς καὶ τὰ αἰσθήματα τῶν ἀγωνιστῶν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ

τῶν ἀθανάτων ἐλληνοχριστιανικῶν παραδόσεων, ἀπλῶς ὑποδεικνύει ἀνάγκας, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ὑπάρχουν ἀγνοὶ καὶ ἄδολοι ἀγωνισταὶ νὰ ἐργασθοῦν διὰ τὴν ἀξιοποίησιν τοῦ θησαυροῦ τῶν παραδόσεων καὶ τὴν ἐπιβολὴν τῆς χριστ. ἐπαναστάσεως. Πρὸς ὀλοκλήρωσιν τῶν ἀπόψεων μας ὑποσημειοῦμεν καὶ τὰ ἐξῆς βασικὰ σημεῖα.

1) Ὁ Χριστιανὸς ἐφ' ὅσον μετέχει τοῦ κοινωνικοῦ βίου *ὀφείλει* νὰ ἐνδιαφερθῇ διὰ τὸ σχῆμα καὶ τὴν μορφήν τῆς κοινωνίας. Δὲν πρέπει νὰ περιορισθῇ εἰς τὴν ἀτομικὴν εὐσέβειαν καὶ νὰ ἀνεχθῇ τὴν ἀποπνικτικὴν δυσωδίαν τῆς κοινωνικῆς διαφθορᾶς.

2) Ὁ χριστιανισμὸς ὡς πραγματικότης ἀπολύτου ἀξίας, δὲν δύναται βεβαίως νὰ περιορισθῇ εἰς τὰ στενὰ ὅρια ἐνὸς πολιτικοῦ προγράμματος· ὡς ἡλιος ὅμως δύναται νὰ φωτίσῃ μίαν ὁμάδα χριστιανῶν, καὶ τὸ ἔργον των νὰ εἶναι τέλειον (ἐν τῷ μέτρῳ τοῦ ἀνθρωπίνως δυνατοῦ) ὥστε νὰ ἐφελκύσῃ τὴν προτίμησιν καὶ τὴν προσοχὴν τῶν ἀνθρώπων.

Γ') Ὁ χριστιανὸς πρέπει κατὰ τὴν ἐξάσκησιν τῶν δικαιωμάτων του ὡς πολίτου, νὰ μὴ λάβῃ ὑπ' ὄψιν του οὔτε συναισθηματικούς δεσμούς, οὔτε στενὰ ἐμπορικὰ συμφέροντα, οὔτε ἄλλα συμβατικά κριτήρια· *ἔνα μόνον βασιμῶς καὶ ἀποτελεσματικῶς πρέπει νὰ τὸν ἐπηρεάσῃ*: Ἡ δυναμὴς τῆς ἠθικῆς ἀναγεννήσεως, διὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ, τῆς ἀσθενοῦς καὶ διεφθαρμένης κοινωνίας!! Μόνον μάχη καὶ ἀγὼν εἶναι τὰ μέσα δράσεως.

Δ') Τὰ διάφορα κοινωνικά προβλήματα, ἐπεὶδὴ ἀκριβῶς ὀφείλονται εἰς τὸ ὑπάρχον κοινωνικὸν σχῆμα δὲν δύνανται νὰ λυθῶσι τόσο

προχείρως, ὅσον ἐπαγγέλλονται τοῦτο οἱ πολιτικοκάπηλοι τῶν προεκλογικῶν περιοδοίων. Ἀπαιτεῖται *ἀλλαγὴ* τοῦ κοινωνικοῦ σχήματος. Ἐπομένως πᾶσα καθ' ὁλοκληρίαν ἀποδοχὴ προεκλογικῶν ἐπαγγελιῶν ἀποδεικνύει τοῦλάχιστον *ἀφέλειαν*!! Καὶ ὁ χριστιανὸς δὲν θὰ πρέπει νὰ εἶναι ἀφελής.

Ε') Εἰδικώτερον τὸ ζήτημά μας, δηλαδή ἡ θρησκευτικὴ ἡμῶν ἐλευθερία, δὲν δύναται νὰ μᾶς ἀποδοθῇ ὑπὸ ἐκπροσώπων τοῦ πολιτικοῦ κόσμου τῆς Ἑλλάδος, ἐφ' ὅσον ὁρμῶνται οὗτοι ἀπὸ τὴν βασικὴν προϋπόθεσιν, ὅτι ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἐκφράζει καὶ ἐνσαρκώνει τὴν ἐπίσημον θρησκείαν τοῦ τόπου ἀφ' ἑνός, ἀλλὰ καὶ ἀφ' ἑτέρου, ὅταν οὐδεμίαν ἐκτίμησιν τρέφουν πρὸς τὴν ὀρθοδοξίαν καὶ τὴν παράδοσιν.

Πάντοτε θὰ θεωρούμεθα τὰ κάστανά, ἅτινα ψήνονται εἰς τὴν ψησταριὰν τοῦ καστανᾶ, ἐξαρτώμενα ἀπολύτως ἀπὸ τὸ χέρι του.

Ἐπισφραγίζοντες τονίζομεν, ὅτι ἐπιβάλλεται ἡ συγκρότησις Μετώπου εὐσεβείας, πρὸς διεξαγωγὴν ἀγῶνος διὰ τὴν ἐξυγιάνσιν τῆς κοινωνίας μας.

Εἰς τὸ Μέτωπον αὐτὸ πρέπει νὰ λάβουν μέρος ὅλα τὰ συντηρητικὰ στοιχεῖα ποῦ πονοῦν καὶ αἰμάσσουσιν ἐκ τῆς τραγικῆς ἀθλιότητος τοῦ αἰῶνός μας.

Τὸ Μέτωπον αὐτό, ἐφ' ὅσον συγκροτηθῇ διὰ τῆς εὐλογίας τοῦ Κυρίου, ὅλοι καλούμεθα νὰ τὸ ὑποστηρίξωμεν.

Κανονικαὶ ἔρευναι

ΔΥΟ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑΙ ΣΥΝΟΔΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΔΙ' ΑΝΤΙΚΑΝΟΝΙΚΑΣ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑΣ ΕΠΙΣΚΟΠΩΝ

Ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου κ. Χρυσοστόμου Ναδλίσην
(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Κατὰ τὸ ἔτος 1143, ἐπὶ αὐτοκράτορος Κων) πόλεως Μανουὴλ τοῦ Κομνηνοῦ, ἀνῆλθε τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριαρχικὸν Θρόνον Μιχαὴλ ὁ Β', ὁ ἐπονομαζόμενος Κουρκούας ἢ Ὁξεῖτης, ἀνὴρ ἐνάρετος, κόσμιος τὰ ἦθη, καὶ μέτοχος τινος κοσμικῆς παιδείας. (Βλέπ. Μ. Γεδεῶν Πατριάρχ. Πίνακας σελ. 351).

Ἐνώπιον τοῦ Πατριάρχου τούτου Μιχαὴλ, ἐνεφανίσθη ὁ Ἐπίσκοπος Τυάνων Βασίλειος, καὶ ὑπέβαλεν ἀναφορὰν δι' ἧς κατηγγέλλοντο ἐπὶ ἀντικανονικῇ χειροτονίᾳ καὶ αἵρεσει δύο Ἐπίσκοποι· ὁ Σασίμων Κλήμης καὶ ὁ Βαλβίσσης Λεόντιος. Οὗτοι ἐχειροτονήθησαν ὑπὸ μόνου τοῦ τέως ἀποθανόντος Ἐπισκόπου Τυάνων Ἰακώβου, προκατόχου τοῦ καταγγέλλοντος Βασιλείου, καὶ ὡς νὰ μὴ ἦρκει τὸ ἐν κακόν, ὅπερ οὗτοι ἔφερον, ἔχοντες ἀντικανονικὴν χειροτονίαν, προσεχώρησαν καὶ εἰς τὴν κακοδοξίαν τῶν Βογομήλων, τὸ δεύτερον καὶ χειριστον κακόν, διαπράττοντες τὰ αἰσχίστα εἰς τὴν περιφέρειαν τῶν Τυάνων.

Ὁ Πατριάρχης Μιχαὴλ λαβὼν τὴν ἀναφο-

ρὰν τοῦ Τυάνων Βασιλείου, ἐξακριβώσας δὲ καὶ δι' ἄλλων στοιχείων ἀποδεικτικῶν τὰ γεγονότα, «ἐν μηνὶ Αὐγούστῳ κ' ἡμέρᾳ ἑκτῇ, Ἰνδικτιῶνος ἑκτῆς» συνεκάλεσε τὴν περὶ αὐτὸν Σύνοδον, ἀπαρτιζομένην ἐκ τῶν «Ἱερωτάτων Ἀρχιερέων, τοῦ Ἑφέσου, τοῦ Ἡρακλείας, τοῦ Ἀγκύρας, τοῦ Πισιδίας, τοῦ Ἱεραπόλεως τοῦ Μεσημβρίας, τοῦ Βρύσεως, τοῦ Γαρέλης, καὶ τοῦ Γοτθίας, παρισταμένων καὶ δεσποτικῶν ἀρχόντων, ἔτε πανσέβαστος καὶ μέγας Δρουγγάριος, ὁ μακαριώτατος Ἐπίσκοπος Βουλγαρίας καὶ ὁ μεγαλοεπιφανέστατος πρωτοασηκρίτης» Ἡ Σύνοδος κατεδίκασε τοὺς ἀντικανονικῶς, χειροτονηθέντας Κλήμεντα καὶ Λεόντιον, ἠκούρῳσε τὴν πρᾶξιν τῆς χειροτονίας τῶν καὶ ἐξέδωκε «*Σημεῖωμα*» Συνοδικῆς ἀποφάσεως «*ἐπὶ τῇ καθαιρέσει τῶν ἀπὸ τῆς Ἑνορίας, τῶν Τυάνων ΨΕΥΔΕΠΙΣΚΟΠΩΝ, τοῦ τε Σασίμων, καὶ τοῦ Βαλβιάτου, ὡς παρὰ κανόνας χειροτονηθέντων, τῶν καὶ Βογομήλων ἐς ὕστερον ἀπελεγχθέντων*».

Μεταξὺ δὲ τῶν ἄλλων εἰς τὸ σκεπτικὸν τοῦ «*Σημειώματος*», ἡ Σύνοδος λέγει τὰ ἑξῆς:

«...Ἐπεὶ οὖν οὐδέν τι ἦν τὸ ἀμφίβολον χειροτονηθῆναι τούτους ὑπ' ἐκείνου καὶ μόνου (τοῦ Τυάνων Ἰακώβου) διὰ τὸ μηδένα ἔχειν τὸν τούτῳ συλλειτουργήσαντα, παρὰ τὴν τῶν ἱερῶν Κανόνων διάταξιν, ὡς τοῦ μὲν Ἀποστολικοῦ καὶ πρώτου κανόνος ρητῶς οὕτως: Ἐπίσκοπον χειροτονεῖσθαι ὑπὸ ἐπισκόπων ἢ δύο ἢ τριῶν διατάσσοντος· τοῦ δὲ τετάρτου τῶν ἐν Νικαίᾳ τὸ πρῶτον, καὶ τοῦ ἐννεακαιδεκάτου τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Συνόδου, ναὶ μὴν καὶ τοῦ τῆς ἐν Καραθγένῃ, καὶ διαφόρων ἑτέρων αὐτὸ τοῦτο διαρρήδην θεσμοθετούντων, τὸ χωρὶς τριῶν παρουσίας, μηδένα χειροτονεῖσθαι Ἐπίσκοπον. Διὰ ταῦτα ἔδοξε πᾶσιν ἡμῖν καὶ διέγνωσται καὶ τοὺς δηλωθέντας τούτους, ὡς εἴπομεν, *μηδὲ ἐπισκοπικῇ τετιμῆσθαι ὁλως ἀξία*, ὡς καὶ *ΑΧΕΙΡΟΤΟΝΗΤΟΥΣ* ἀντικρυς, *διὰ τὸ τῆς χειροτονίας αὐτῶν ἀκανόνιστον*», (Λεπτομερείας βλέπ. εἰς τὸ Σύνταγμα τῶν ἱερῶν Κανόνων Ράλλη καὶ Ποτλῆ τόμ. Ε' σελ. 83—88).

Ἰδοὺ καὶ ἡ δευτέρα Συνοδικὴ ἀπόφασις ἐκδοθεῖσα τῷ 1923.

Ὁ Ἀλβανὸς Θεοφάνης Νόλης ἐχειροτονήθη αὐθαίρετως ἐν Ἀμερικῇ Ἐπίσκοπος ὑπὸ μόνου τοῦ Ρώσου Ἐπισκόπου Ἀλάσκας Ἀλεξάνδρου. Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ ὁποίου ὑπάγεται ἡ Ἀμερικὴ, πληροφορηθὲν τὴν αὐθαίρεσιν, διὰ Συνοδικῆς ἀποφάσεως, ἐκήρυξε *ἄκυρον καὶ ἀνύπαρκτον* τὴν χειροτονίαν τοῦ Νόλη. Πλὴν ὅμως, ἐπειδὴ οὗτος ἐλθὼν εἰς Ἀλβανίαν ἀπέκτησεν ὑποστηρικτὰς ἀξιοῦντας τὴν ἀναγνώρισιν τῆς χειροτονίας του, καὶ ἐπειδὴ πολιτικὴ σκοπιμότης ἠνάγκαζε τὸ Οἰκουμ. Πατριαρχεῖον νὰ ρυθμίσῃ ὁπωσδήποτε τὸ ζήτημα, ἀπεφασίσθη παρ' αὐτοῦ ὁ Νόλης νὰ ὑποστῇ ἀναχειροτονίαν. Καὶ πρὸς τοῦτο ἀπέστειλεν εἰς Ἀλβανίαν δύο ἐξάρχους Ἐπισκόπους, τὸν Μελιτουπόλεως Ἱερόθε-

ον (τὸν νῦν ἐφησυχάζοντα ἐν Ἀγίῳ Ὄρει) καὶ τὸν Συννάδων Χριστοφόρον, μὲ τὴν ἐντολὴν νὰ προβῶσιν εἰς ἀναχειροτονίαν τοῦ Θεοφάνους Νόλη, ἡτις ἀναχειροτονία καὶ ἐγένετο κατὰ Φθινόπωρον τοῦ 1923 ἐν Κορυθαίᾳ καὶ εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἀγίου Γεωργίου (Λεπτομερεῖας βλέπ. Μ. Ἐγκυκλοπαιδείαν τόμ. ΚΓ' σελ. 819).

Αἱ προαναφερθεῖσαι δύο Σύνοδοι καὶ ἀποφάσεις τῆς ἐν Κων)πόλει Μεγάλης Ἐκκλησίας, δι' ὧν ἐκηρύχθησαν *ἄκυροι καὶ ὡς μὴ γενόμεναι* αἱ χειροτονίαι Ἐπισκόπου παρ' ἐνὸς τοιούτου, φρονοῦμεν ὅτι ἀπεκρυστάλλωσαν τὸ ὁγίως καὶ ἀκραιφνὸς φρόνημα εἰς τὰς τοιούτους εἵδους Ἐκκλησιαστικὰς παραβάσεις, καὶ ὅτι ἀποτελοῦσιν εἰδὸς τι «Νομολογίας» ἐπὶ τοιούτων δυσεπιλύτων ζητημάτων τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου. Κατὰ πόσιν δὲ μόνῃ ἡ Ἐκκλησία τῆς Κων)πόλεως δικαιοῦται νὰ ἀποφαίνεται μετὰ οἰκουμενικοῦ κύρους ἐπὶ τοιούτων κανονικῶν ζητημάτων καὶ μάλιστα νὰ καθίσταται εἰς τὴν κρίσιν αὐτῶν ἄτεγκτος, μὴ μετερχομένη οἰκονομία καὶ συγκатаβάσεις, ἀλλὰ μετὰ περισσῆς αὐστηρότητος ἀντιμετωπίζουσα τὰς παραβάσεις, καὶ ἐπιβάλλουσα τὰς ὑπὸ τῶν ἱερῶν Κανόνων προβλεπομένας κυρώσεις, τοῦτο ἀποτελεῖ θέμα ἐκτὸς συζητήσεως. Διότι ἂν ἐνὸς μὲν ἐν τῇ πνευματικῇ δικαιοδοσίᾳ αὐτῆς διεπράχθησαν αἱ ἐν λόγῳ παραβάσεις, καὶ συνεπὶς δικαίωμα πλήρες εἶχε νὰ ἐπιβάλλῃ τὰς ἄς ἔκρινεν εὐλόγους κυρώσεις· ἂν ἑτέρου δὲ, αἱ παραβάσεις αὗται ἐνέπιπτον εἰς τὰ πλαίσια τοῦ Διοικητικοῦ καὶ οὐχὶ τοῦ Δογματικοῦ μέρους τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου, καὶ συνεπὶς ἡδυνάτο νὰ κρίνῃ καὶ ἀποφασίσῃ μόνῃ, καὶ ἄνευ διαγνώμης τῶν ἐκασταχοῦ ὁμοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Μὴ λησμονῶμεν δὲ πρὸς τούτοις, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Κων)πόλεως ἀνεγνωρίζετο καὶ ἐτιμᾶτο παρ' ὅλης τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ὡς ἡ πρώτη ἐν ἰσαδέλφοις, καὶ ὡς ἡ διακρατοῦσα καὶ διαφυλάττουσα ἀλώβητα τὰ ἱερά πυξία τῆς ὀρθοδόξου πίστεως καὶ τῆς ἱερᾶς νομοθεσίας διὸ καὶ εἰς ὅττην ἔκπαλαι ἀνετίθετο ἡ ἐπίλυσις πολυπλόκων ἀνωμαλιῶν καὶ νομικῆς διοικητικῆς καὶ δογματικῆς φύσεως. (Βλέπ. Ἐκκλησιαστικὸν Δίκαιον Ἐπισκόπου Ζάρας Νικοδήμου Μίλας σελ. 155).

Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Νασλίμης

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΚ ΤΟΥ ΕΒΡΑΪΚΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ

Πάντα τὰ βιβλία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἐγράφησαν εἰς τὴν Ἑβραϊκὴν διάλεκτον· μεταφράσθησαν δὲ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἐπὶ τῆς Βασιλείας Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, 280 ἔτη πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως, ὡς τοῦτο βεβαιοῦται πλείστοι τῶν ἀρχαίων ἱστορικῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων εἰς εἶναι καὶ ὁ Ἅγιος Ἰουστίνος ὁ Φιλόσοφος καὶ Μάρτυς ἐν τῷ πα-

ραινετικῷ πρὸς Ἕλληνας λόγῳ αὐτοῦ, λέγων:

«Πτολεμαῖος ὁ τῆς Αἰγύπτου Βασιλεὺς, βιβλιοθήκην ἐν τῇ Ἀλεξανδρείᾳ κατασκευάσας, καὶ πανταχόθεν συναγαγὼν βιβλία καὶ πληρώσας αὐτήν, ἔπειτα μαθὼν, ὅτι ἀρχαίως ἱστορίας, τοῖς τῶν Ἑβραίων γράμμασι γεγραμμένας, σώζεσθαι ἀκριβῶς συμβαίνει, γινῶναι τὰ γεγραμμένα βουλόμενος, σοφοὺς ἄνδρας ἐβδομήκοντα, τοὺς καὶ τὴν Ἑλλήνων καὶ τὴν Ἑβραίων διάλεκτον εἰδόντας, ἐμνηνεῦσαι αὐτοὺς τὰς βίβλους προσέταξεν, ἀπὸ τῆς Ἱερουσαλὴμ μεταστειλάμενος.

Καὶ ἵνα πάσης ὀχλήσεως ἐκτὸς ὄντες, θᾶπτον ἐμνηνεύσωσι, προσέταξεν αὐτοῖς μὴ ἐν αὐτῇ τῇ πόλει, ἀλλ' ἀπὸ ἑπτὰ σταδίων, ἔνθα τὸν Φάρον ὁκοδομησθαι συμβαίνει, ἰσαριθμούς τῶν ἐμνηνευόντων οἰκίσκους γενέσθαι μικροὺς, ἐπὶ τῷ ἑκαστῷ ἰδίᾳ καθ' ἑαυτὸν τὴν ἐρμηνείαν πληρῶσαι, προτάξας τοῖς ἐφεστῶσιν ὑπηρέταις, πάσης μὲν αὐτοὺς θεραπείας τυγχάνειν· εἰργεσθαι δὲ τῆς πρὸς ἀλλήλους ὁμιλίας, ἵνα τὸ τῆς ἐρμηνείας ἀκριβὲς καὶ διὰ τῆς τούτων συμφωνίας γνωστῇται δυνήθῃ.

Ἐπεὶ δὲ ἔγνω τοὺς ἐβδομήκοντα ἄνδρας μὴ μόνον τῇ αὐτῇ διανοίᾳ, ἀλλὰ καὶ ταῖς αὐταῖς λέξεσι χρησαμένους, καὶ μηδὲ ἄχρι μιᾶς λέξεως τῆς πρὸς ἀλλήλους συμφωνίας διημαρτηκότας, ἀλλὰ τὰ αὐτὰ καὶ περὶ αὐτῶν γεγραφότας, ἐκπλαγεῖς καὶ θείᾳ δυνάμει τὴν ἐρμηνείαν γεγράφθαι πιστεύσας, πάσης μὲν τιμῆς ἀξιούς αὐτούς, ὡς θεοφιλεῖς ἄνδρας διέγνω, μετὰ πολλῶν δὲ δώρων αὐτοὺς εἰς τὴν ἑαυτῶν πατρίδα ἐπανελθεῖν προσέταξε· τὰς δὲ βίβλους ἐκθεύσας, ὡς εἰκός, ἐκείσεν, ἀνέθηκε.

Ταῦτα οὐ μύθους ὄντιν, ὧ ἄνδρες Ἕλληνες, οὐδὲ πεπλάσμενας ἱστορίας ἀπαγγέλλομεν· ἀλλ' αὐτοὶ ἐν τῇ Ἀλεξανδρείᾳ γενόμενοι, καὶ τὰ ἴχνη τῶν οἰκίσκων ἐν τῇ Φάρῳ ἐωρακότες ἔτι σωζόμενα, καὶ παρὰ τῶν ἐκεῖ, ὡς τὰ πάτρια παρεληφύτων, ἀκηκοότες, ταῦτα ἀπαγγέλλομεν, ὃ καὶ παρ' ἐτέρων ἔξεστιν ὑμῖν μανθάνειν, καὶ μάλιστα παρ' αὐτῶν τῶν περὶ τούτων ἱστορησάντων σοφῶν καὶ δοκίμων ἀνδρῶν Φίλωνός τε καὶ Ἰωσήπου καὶ ἐτέρων πλειόνων».

Ὁ Ἅγιος Ἰουστίνος ἔγραψε τῶνωτέρῳ κατὰ τὸ ἥμισυ τοῦ δευτέρου αἰῶνος, ἥτοι κατὰ τὸ 150 περίπου ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ. Ἐπομένως εὗρίσκετο καὶ πλησίον πᾶς τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ἐγένετο ἡ μετάφρασις, καὶ κατ' ἀκολουθίαν διετηρεῖτο νοπὴ ἡ περὶ ταύτης παράδοσις. Ἀλλ' ἔχει μεγάλην σπουδαιότητα ἡ μαρτυρία τοῦ Ἀγίου βεβαιούντος, ὅτι αὐτὸς ὁ ἴδιος μεταβὰς εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν εἶδε μὲ τοὺς ἰδίους τοὺς ὀφθαλμοὺς τὰ ἐβδομήκοντα οἰκήματα ἔνθα καταμένοντες, — εἰς ἕνα ἑκαστον χωριστὰ — οἱ ἐβδομήκοντα μεταφράσταί, ἐποιήσαντο τὴν μετάφρασιν, συμφωνοῦσαν κατὰ πάντα καὶ μηδε κατὰ μίαν λέξιν διαφέρουσιν,

Καὶ διὰ τὴν συμφωνήσασιν οἱ ἐβδομήκοντα ἐν πᾶσι, φανερόν ἐστιν, ὅτι ἡ ἐρμηνεία αὕτη εἶναι θεόπνευστος καὶ ὁμοία τῷ ἀρχετύπῳ τῷ ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Προφήτου Μωϋσέως καὶ τῶν λοιπῶν Ἀγίων ἀνδρῶν ἐξελεθόντι. Ἀσεβοῦσιν ὅθεν οἱ τὴν μετάφρασιν τῶν ἐβδομήκοντα ἀθετοῦντες καὶ ἐκ τοῦ

Ἀγάπη ἀκατανίκητος. Σεβασμὸς ἀπέραντος

Ἡ ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΕΚΡΟΥ

Ἄλλοτε καὶ τώρα

Μία μικρὰ πρότασις εἰς τὰς ἐπιστολὰς τοῦ Ἀπ. Παύλου δίδει τὸ μέτρον τῆς ἀγάπης, τῆς τρυφερᾶς καὶ στοργικῆς ἀγάπης. Γράφει λοιπὸν «ἡ ἀγάπη οὐδέποτε ἐκπίπτει».

Αὕτη λοιπὸν ἡ μὴ ἐκπίπτουσα ἀγάπη, ἡ ἰσχυρὰ καὶ ἀκατανίκητος διέκρινεν ὅλον τὸ ποίμνιον τοῦ ἀειμνήστου Ποιμενάρχου μας. Αὕτη ἡ ἀγάπη κατέκλυζε τὸν ἱερὸν Ναὸν τῆς Μεταμορφώσεως (Κυψέλης) ἀπὸ ἐνθουσιῶντα πλήθη κατὰ τὴν ἐπέτειον τῶν σεπτῶν ὀνομαστηρίων Του. Ἡ ἰδία αὕτη ἀγάπη ἔφερε μέχρι τῆς οἰκίας Του ἀπλοῦς καὶ ἐγγραμμάτους, ἄνδρας καὶ γυναῖκας, νέους καὶ γέροντας, ἀνθρώπους πάντως ἀγνοῦς καὶ ζηλωτὰς διὰ τὸν εὐχηθῶν.

Καὶ τώρα, ὅτε πλέον ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ τὸν ἐκάλεσεν εἰς τὰ οὐράνια σκηνώματα διὰ τὴν εὐλογίαν τὸ ἡγαπημένον Του ποίμνιον ἀπὸ «τὸ Ἅγιον καὶ ὑπερουράνιον καὶ Νοερὸν θυσιαστήριον» ἡ ἰδία Ἀγάπη καταφλέγει τὰ στήθη ὅλων, ὅσοι εἶχον τὴν εὐτυχίαν νὰ γνωρίσωσι ζῶντα τὸν Ἅγιον αὐτὸν ἄνθρωπον,

ὥστε πολλὰκις νὰ ἀνέρχονται μέχρι τῆς Μονῆς τοῦ Πατρὸς Παρθενίου ἐπὶ τῆς Πάργης διὰ νὰ γονατίσωσι πρὸ τοῦ τάφου, μὲ τὴν ἀδιάφυστον βεβαιότητα, ὅτι τὸ θρόϊσμα τῶν πτερύγων τῆς Μακαρίας Του Ψυχῆς τοὺς θωπεύει.

ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΤΟΥ

σημερινοῦ Ἑβραϊκοῦ κειμένου μετὰ φρασιν ἐπιχειροῦντες, ἀγνοοῦντες, ὅτι τὸ σημερινὸν Ἑβραϊκὸν κείμενον ἔχει νοθευθῇ καὶ παραμορφωθῇ ὑπὸ τῶν Ἑβραίων Ραββίνων, καὶ μάλιστα ἐν τοῖς σημείοις τοῖς ἀναφερομένοις εἰς Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν. Καὶ εἶπον «ἀγνοοῦντες» διὰ τὴν νὰ μὴ προσθέσω τὸ πραγματικὸν «κακουργοῦντες»· διότι ἀσφαλῶς περὶ κακουργίας πρόκειται. Καὶ τοιαῦτα εἶναι αἱ καταπλημμυρίσασαι τὴν Ἑλλάδα μεταφράσεις τῆς Ἀγγλικῆς Βιβλικῆς Ἐταιρείας τοῦ Λονδίνου καὶ ἄλλοθεν, αἱ τιτλοφορούμεναι «ΙΕΡΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ» καὶ ὅπως ἄλλως ἂν ὀνομάζονται αὐταί· τὰς ὁποίας πρέπει νὰ ἀποφενώσῃ καὶ ἀπορρίπτωσιν οἱ Ὁρθόδοξοι χριστιανοί.

Α.Μ.Κ.

Αὐτὸ συνέβη καὶ πρὸ ἡμερῶν, εἰς τὰς 13 Νοεμβρίου, ἡμέρα τῆς μνήμης τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου. Τὸ Συμβούλιον καὶ τὰ ἱδρυτικὰ Μέλη τῆς ἀδελφότητος τῶν Κυριῶν καὶ Δεσποινίδων «Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια» ἀνῆλθον μὲ τοὺς συγγενεῖς τοῦ ἀειμνήστου ἐπὶ τοῦ Τάφου. Εἶχον ἐτοιμάσει ἐπιμνημόσυνον δίσκον καὶ κατέθεσαν ἐπὶ τοῦ Τάφου σεμνὸν ἐκ Δάφνης Στέφανον. Κατὰ τὴν κατάθεσιν ἡ ἐξαιρετικὴ ἐπιστήμων ἱατρὸς καὶ εὐγενεστάτη Κυρία Ἄννα Λέκκα ἀντιπρόεδρος τῆς ἀδελφότητος «Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια» προσεφώνησε τὸν τιμώμενον νεκρὸν διὰ τῆς κάτωθι ἐμπνευσμένης προσφωνήσεως:

Μακαριώτατε.

Ἐφέτος λόγῳ τῆς εορτῆς Σας, δὲν Σᾶς

ἐπισκεπτόμεθα εἰς τὴν οἰκίαν Σας διὰ τὴν Σᾶς εἴπωμεν τὰ «χρόνια πολλά», ἀλλὰ ὁ Παντογνώστης Θεός, εἰς τὸ θέλημα τοῦ Ὁποίου ἀνήκει ἡ πρόσκαρος αὐτῇ ζωῇ μας, ἠθέλησεν ἐφέτος νὰ σᾶς ἐπισκεφθῶμεν ἐπὶ τοῦ νεοσκαφοῦς Τάφου Σας, καὶ περιλῦποι νὰ θρηνησώμεν διὰ τὴν ἀπώλειάν Σας.

Σήμερον δὲν λέγομεν τὰ «χρόνια πολλά» ἀλλὰ εὐρισκόμενα ἐδῶ κοντὰ Σας ἀνατρέχομεν εἰς τὸ παρελθὸν διὰ ν' ἀναμνησθῶμεν τῶν ὑψηλῶν διδασμάτων Σας, εἰς τὰ ὁποῖα τόσον θερμὰ μᾶς εἶχατε ὁμιλήσει διὰ τὴν πέραν τοῦ τάφου ζωὴν μὲ τὰς χαρακτηριστικὰς λέξεις Σας: ὅτι πέραν τοῦ τάφου ῥοδίζει τὸ λυκαυγὲς μιᾶς νέας ζωῆς—Ζωῆς ἡ ὁποία στερεῖται θλίψεων, στεναγμῶν, μίσους, κακίας καὶ ἄλλων ἐπιγείων ἐλαττωμάτων.

Αὐτῆς τῆς ζωῆς ἀπολαμβάνετε Ἱεράρχα μας καὶ αὐτῆς τῆς ζωῆς παρακαλοῦμεν νὰ μεσιτεύητε ἵνα τύχωμεν καὶ ἡμεῖς τὰ ἀνάξια πνευματικὰ τέκνα Σας, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχομεν νὰ Σᾶς προσφέρωμεν σήμερον τίποτε ἄλλο εἰμὴ τὸ δάφνινον αὐτὸ Στέφανον τὸ ὁποῖον δίδεται εἰς τοὺς Νικητάς.

Διότι καὶ Σεῖς ὑπῆρξατε Νικητὴς εἰς τὴν πρό σκαιον αὐτὴν ζωὴν. Τὸ δὲ παράδειγμά Σας θὰ μείνῃ αἰώνιον Σύμβολον τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς καρτερίας μετὰ τὴν ὁποῖαν ἀντεμετωπίσατε τὰς πικρίας τῆς ζωῆς καὶ τελικῶς ἐξήλθατε αὐτῆς Νικητῆς.

Ἀναπαυθῆτε Ἄγιε Ἱεράρχα μας εἰς τὸν αἰώνιον Ὑπνον Σας.

Τὸ παράδειγμά Σας δὲν ἐπῆγεν ἐπὶ ματαίῳ. Εἶναι καὶ θὰ εἶναι ὁ τηλαυγὴς Φάρος ὁ ὁποῖος ἐν μέσῳ τῆς σημερινῆς θρησκευτικῆς σκοτεινίας θὰ μᾶς φωτίξῃ εἰς τὸν δρόμον τῆς πίστεώς μας, εἰς τὰ θρησκευτικὰ ἰδεώδη, πρὸς χάριν τῶν ὁποίων καὶ ἐπέστατε μαχόμενος μέχρι τῆς τελευταίας Σας πνοῆς.

Ἄς εἶναι αἰωνία ἡ μνήμη Σας.

Ὅλων τῶν παρισταμένων οἱ ὀφθαλμοὶ ἐβούρωσαν μετὰ δάκρυα πονεμένης ἀγάτης, ἥτις ἐνισχυμένη ὑπὸ τῆς Χριστιανικῆς Ἐλπίδος οὐδέποτε ἐκπίπτει.

Μέσα εἰς τὴν ἡσυχίαν τοῦ κατανυκτικοῦ περιβάλλοντος τῆς Μονῆς, ἠκούσθησαν καὶ οἱ λόγοι τοῦ Πατρὸς Μεγκουρίου. Ἄλλοι, ἀνεπιτήδευτοι, αὐθόρμητοι, ἦσαν ἐσχίσμα τῆς καρδίας, καὶ ὄχι καρπὸς κηρυγμένης ἀλλὰ κούφης διανοίας.

Τοσαύτῃ ὑπῆρξεν ἡ κατανυκτικὴ ὑποβολὴ τοῦ περιβάλλοντος, ὥστε θὰ ἔλεγε κανεὶς, ὅτι ἀπὸ τοῦ νεοσκαφοῦς καὶ φιλοτέχνως οἰκοδομηθέντος τάφου, ὠμίλει πρὸς τὰς παρισταμένας μυροφόρους ὁ ἀείμνητος Ποιμέναρχης μας, μετὰ τὴν ἰδίαν ἀπλότητα καὶ χάριν, πού ὠμίλει εἰς ἀγαπητὸν κύκλον.

Ἡ φιλόστοργος ἀδελφότης τῆς ἱερᾶς Μονῆς, ἀποτελουμένη ἀπὸ ἀγίας γυναῖκας, διακρινομένης ὄχι μόνον διὰ τὸν ζῆλον των, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν λεπτότητα τοῦ ψυχικοῦ των κόσμου, ἐδεξιώθησαν φιλοφρόνως ὅλους μετὰ τὴν βεβαίαν ἐντύπωσιν, ὅτι περιποιούνται τὴν μακαρίαν ψυχὴν τοῦ νεκροῦ ἀρχηγοῦ, ὅστις ἀναπαύεται εἰς τὰς αὐλὰς τῆς Μονῆς των.

Ἐπισφραγίζων τὴν σεμνὴν αὐτὴν ἐκδήλωσιν τῆς ἀγάτης καὶ τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὸν μεταστάντα, δὲν δύναμαι νὰ ἀποκρύψω τὸν θαυμασμόν μου πρὸς τὴν ἐπαινετὴν δραστηριότητα τῶν Κυριῶν καὶ Λεσποινίδων τῆς Ὁργανώσεώς μας.

Ἰσως βεβαίως τὸ ἐργάσιμον τῆς ἡμέρας καὶ ἡ ἀπόστασις νὰ δικαιολογοῦν τὴν ἀπουσίαν τῶν ἀνδρῶν, ἀλλ' αὐτοὶ ἀκριβῶς οἱ παράγοντες (τὸ Σάββατον, ὄντες διὰ τὴν γυναῖκα πηγὴ περισσοτέρων φροντίδων ἐξαίρουν κατὰ μείζονα λόγον τὴν τρυφεράν αἰσθηματικότητα τῶν γυναικῶν, αἵτινες ὡς ἄλλαι Μυροφόροι «ἔδραμον πρὸς τὸ μνήμα»,

Ὁ Ἄγών, τὸν ὁποῖον ἐξακολουθεῖ νὰ κατευθύνῃ τὸ πνεῦμα τοῦ ἀειμνήστου καὶ ἀθανάτου Ἀρχιερέως μας, πολλὰς ἐλπίδας στηρίζει εἰς τὴν εὐλογημένην καὶ ἄσκητον δραστηριότητα τῶν γυναικῶν μελῶν «Παναγίας Ὁδηγητρίας».

Σύντομος βιογραφία

Ο ΗΓΕΤΗΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ ΕΛΛΑΔΟΣ

(ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἀπὸ τῆς ἐξ Ἱεροσολύμων ἐπανόδου Του ὁ ἀείμνητος Χρυσόστομος, ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῶν ἀειμνήστων Δημητριάδος Γερμανοῦ, Κυκλάδων Γερμανοῦ καὶ Βρεσθένης Ματθαίου, ἐπεδόθη εἰς τὴν Ποιμαντορίαν καὶ τὸν Πνευματικὸν καταρτισμὸν τῶν ἀκολουθῶν τοῦ Παλαίου Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου, ἐνεκα τοῦ ὁποῖου καταμνηνυθεὶς εἰς τὰ Πολιτικά Δικαστήρια ὑπὸ τῶν διοικούντων τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, εἰσῆχθη εἰς δίκην κατὰ ἀλληλοδιάδοχον συνέχειαν εἰς τὸ Πλημμελοδικεῖον, Ἐφετεῖον καὶ τὸν Ἀρειὸν Πάγον, καταπλήξας τοὺς Δικαστὰς του διὰ τῆς εὐφραδείας καὶ τῶν ἀκαταμαχῶν, ὑπὲρ τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ δικαίου ἐπιχειρημάτων, καὶ ἀναγκασθέντας ἐν τέλει νὰ ὁμολογήσῃ σιν εἰπόντες «ἔχετε ἀπόλυτον δίκαιον, ἀλλὰ διὰ λόγους σκοπιμότητος εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ σᾶς δικάσωμεν». Καὶ ἐξέδωκαν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν.

Αἱ τρεῖς μνημειώδεις ἀπολογίαι τοῦ ἀειμνήστου ἐκτυπωθεῖσαι εἰς ἰδιαιτέρον φυλλάδιον, ἀποτελοῦσι στηλογράφημα καὶ εἰκόνα πρὸς μίμησιν ἀξιοζήλον, διότι ἐν αὐταῖς ἐμφαίνεται καὶ τονίζεται τὸ Ἀποστολικὸν «*Πειθαρχεῖν δεῖ Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις*».

Συνεχίζων τὴν Ποιμαντορίαν καὶ διοργάνωσιν τῶν Παλαιοημερολογιτῶν ὁ ἀείμνητος, ἐλυπήθη μεγάλως διὰ τὸν γενόμενον—ὡς μήποτ' ὄφαιλεν—ἀποχωρισμὸν τοῦ Κυκλάδων Γερμανοῦ καὶ Βρεσθένης Ματθαίου, ἀποχωρησάντων κατὰ Σεπτέμβριον, τοῦ 1937 μὴ ὑπάρχοντος οὐδενὸς οὐσιώδους λόγου· μέινας δὲ ἔκτοτε συνεργαζόμενος μετὰ τοῦ Δημητριάδος Γερμανοῦ μέχρι τῆς κοιμήσεως Ἐκείνου, ἐπωμίσθη ἔκτοτε καὶ ἐβάστασε μόνος, ὡς ἄλλος μυθικὸς Ἀτλας, ὅλον τὸ βάρος τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν μέχρι τῆς μακαρίας τελευτῆς Του.

Ἀξιοσημείωτος εἶναι, καὶ θὰ μείνῃ ἀλησμόνητος ἡ ὑπομονὴ καὶ ἐπιμονὴ εἰς τὸ ἱερὸν καθήκον τοῦ ἀειμνήστου Χρυσοστόμου, ὅστις καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ξενικῆς τῆς Πατρίδος ἡμῶν κατοχῆς (1941—1944), μὴ ὑπάρχοντος τότε οὐδενὸς συγκοινωνιακοῦ μέσου, κατήρχετο καθ' ἑκάστην—πολλάκις δὲ καὶ δις τῆς ἡμέρας—κατήρχετο περὶ ἀπὸ τῆς ἐν τῇ συνοικίᾳ Κυψέλης κατοικίας Του εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος, καὶ ἐπέστρεφε, διανύων δηλαδὴ περὶ ὅσων διαστήματα μιᾶς καὶ ἡμισείας περίπου ὥρας, καὶ τοῦτο καθ' ἑκάστην, ἵνα διὰ τῆς παρουσίας καὶ τῶν λόγων Του παρηγορήσῃ τοὺς τεθλιμμένους, καὶ λάβῃ γνῶσιν τῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς καταστάσεως τῶν πνευματικῶν τέκνων Του. Τοσοῦτον κατέφλεγε τὴν καρδίαν αὐτοῦ ὁ ζῆλος καὶ τὸ ἐνδιαφέρον πρὸς τὸ καθήκον ὑπὲρ τοῦ Ποιμνίου Του!

Τὸν αὐτὸν ζῆλον καὶ τὸ αὐτὸ ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἐπέδειξε καὶ μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Πατρίδος ἐκ τῆς ξενικῆς κατοχῆς, συγγράφων καθ' ὅλον τὸ διάστημα καὶ ἐκδίδων ἀ-

διακόπως διάφορα βιβλία ὑπὲρ τοῦ Ἑορτολογιακοῦ ζητήματος, καὶ μετὰ νεανικῆς προθυμίας ἐπισκεπτομενος ἐκ περιτροπῆς πάντας τοὺς ἱεροὺς Ναοὺς τοῦ ἀγῶνος, κηρύττων ἐν αὐτοῖς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ στηρίζων τοὺς ἀγωνιζομένους Ἀδελφοὺς, τόσον τοὺς τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὅσον καὶ τοὺς τῶν ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις Παραρτημάτων, τοὺς ὁποίους πολλάκις ἐπισκέφθη καὶ ἐνίσχυσε παρὰ τὸ προβεβηκὸς τῆς ἡλικίας Του· ὅχι δὲ ὀλίγας φορὰς ὑπεστήριξε τὰ δίκαια τοῦ ἀγῶνος ἡμῶν διὰ διαλέξεων ἀπὸ τοῦ βήματος τῶν αἰθουσῶν τοῦ «Παρνασσοῦ» τῶν Φίλων τοῦ λαοῦ, τῆς αἰθούσης τῶν Ἑμποροῦ-παλλήλων κλπ., τὰς ὁποίας διαλέξεις Του παρηκολούθησαν πλείστοι ἐπίσημοι Ὑπουργοί, Βουλευταὶ Στρατηγοὶ κλπ.

(Συνεχίζεται)

Ἑοδοικοπορικόν.

ΤΟ ΚΕΝΤΡΟΝ ΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΜΟΝΑΧΙΣΜΟΥ

Ἁγίου Ὁρος—Καρυαὶ—Μοναὶ—Σκή-
ται—Ζηλωταὶ—Ἑθνικὴ καὶ Ὁρθόδοξο-
κὴ σημασία τοῦ Ἁγίου Ὁρους

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τὸ ἐξεζητημένον καὶ ἐπίπλαστον τῆς κο-
σμικῆς ἐμφάνισως ὑποχωρεῖ πρὸ τοῦ κατανυκτικοῦ
σεβασμοῦ τοῦ προσκυνητοῦ. Ἡ ἀχαλίνωτος καὶ φρε-
νῆρης ταχύτης τοῦ πολιτισμοῦ, τοῦ πολιτισμοῦ
τῆς ἀποστασίας, ἐξαφανίζεται πρὸ τῆς ἡρέμου πο-
ρείας τοῦ πνευματικοῦ μεγαλείου τοῦ παρελθόντος,
τὸ ὁποῖον ἐγγίζει τόσον ἀπαλὰ τὸ παρόν, ὅσον αἱ
ἀκτῖνες τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου τὰ εὐώδη τριαν-
τάφυλλα. Ἐκεῖ εἰς τὸ Ἁγιον Ὅρος ἔζη ἀπηλλα-
γμένος ἀπὸ τὰ κατὰ συνθήκην ψεύδη, καὶ τὸ μόνον
βάρος ποῦ καθιστᾷ κομιαστικὴν τὴν πορείαν, εἶναι
ἡ συναισθησις τῆς ἐκ τῆς ἀμαρτίας ἀθλιότητος.

Ἡρὸς τὰς Καρυάς. Ἦτο ἀκόμη ὄρθρος βα-
θύς. Τὸ γραφικὸν καφενεδάκι τῆς Δάφνης μᾶς προ-
σέφερε μίαν ἀνάπαυσιν. Ἐκεῖ κατεσιρῶσαμεν τὸ
σχέδιον. Ἀπεφασίσθη νὰ ἀναχωρήσωμεν διὰ τὰς
Καρυάς.

—Εἶναι δὴ καὶ ὁ μπάριμπα Στρατῆς, ὁ ἀγω-
γιάτης! Εὐτυχῶς!

Μετὰ ἀπὸ ὠριαίαν ἀναζήτησιν τοῦ μπάριμπα Στρατῆ,
ἐπὶ τῶν ἡμιόνων του ἀνερχόμεθα πρὸς Καρυάς. Τὸ
θέαμα ἐπιβλητικόν. Ὅπισθέν μας ἡ θάλασσα, ἀνα-
παυομένη εἰς μίαν μακαριστὴν γαλήνην· ἔμπροσθέν
μας κατὰφυτον δάσος καλυπτον τὰς χαραδρώσεις καὶ
πτυχώσεις τοῦ ἐδάφους. Τὸ θεσπέσιον ἔσμα τῶν
πτερωτῶν ὑμνωδῶν τοῦ δάσους τέρπει καὶ παρακι-
νεῖ τὴν ψυχὴν πρὸς δοξολογίαν τοῦ Πλάστου. Καὶ
αὐτοὶ ἀκόμη οἱ βαρεῖς βηματισμοὶ τῶν ἡμιόνων ἐπὶ
τοῦ λιθοστρώτου, προσθέτουν κατὰ τὴν ἀρμονίαν.

Μετ' ὀλίγον προβάλλει ἀριστερὰ μας ἡ Μονὴ Ξηρο-
ποτάμου. Μεγαλοπρεπὴς καὶ ἐπιβλητικὴ· ὀλίγον ὁ-
μως ἐγκαταλειμμένη, παραπονεῖται διὰ τὴν μαστί-
ζουσαν τὸν Ἁγιον Τόπον λειψανδρίαν.

Ἄλλ' ἰδοὺ, ἐφθάσαμεν ἤδη εἰς τὸ ἀνώτατον ση-
μεῖον τῆς πορείας μας, ὁποῦθεν διανοίγεται πρὸς τὸ
σημεῖον τῆς ἀνατολῆς μεγαλοπρεπέστατον θέαμα.
Εἰς τὸ ἀριστερὸν σημεῖον αἱ Καρυαὶ προβάλλουν·
εἰς τὸ βάθος τὸ Ἀνατολικὸν Αἰγαῖον ἀντικατοπτρί-
ζει εἰς τὰ ἥσυχά νερά του τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἀνατέλ-
λοντος ἡλίου. Κανένα σημεῖον δὲν παρουσιάζεται
ἀκάλυπτον. Παχύσκιαι καὶ ὕψηλα κασταναῖα ἐξα-
σφαλίζουν μὲ τὴν σκιάν των καὶ τὸ φύλλωμά των
ἀσυνήθη γοητεῖαν.

Εὐρισκόμεθα ἤδη εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν Καρυῶν.
Αἱ Καρυαὶ ὁμοιάζουν, κατὰ τὴν οἰκοδομικὴν διάτα-
ξιν, μίαν μικρὰν Ἐπαρχιακὴν πόλιν. Ἡ ἀπουσία
ὁμῶς γυναικῶν, καὶ ἡ παρουσία μοναχῶν σοῦ δίδει
τὴν ἐντύπωσιν τῆς γραφικῆς ἰδιουτυρίας τῶν Καρυῶν.
Ἀναζητοῦμεν εἰς τὰ πρόσωπα τῶν συναντωμένων
μοναχῶν γνωστὰ ἡμῖν πρόσωπα.

Μὲ ἐξαιρετικὴν εὐγένειαν οἱ ἀρμόδιοι μᾶς ἐτα-
κτοποίησαν τὸ «διαμονητήριον».

Τὸ διαμονητήριον εἶναι μίᾳ ἐπίσημος ἄδεια πε-
ριοδείας τῶν διαφόρων μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους.
Καὶ τὸ δικαίωμα τῆς χορηγήσεως τοῦ διαμονητη-
ρίου αὐτοῦ ἰὸ ἔχει ἡ Ἱερὰ Ἐπιστοασία. Ἡ Ἱερὰ δὲ
Ἐπιστοασία εἶναι τὸ ἐκτελεστικὸν ὄργανον τοῦ κυρ. ἀρ-
χου σώματος τοῦ Ἀγ. Ὁρους, τῆς Ἱερᾶς Κοινό-
τητος, εἰς τὴν ὁποίαν ἀντιπροσωπεύονται τὰ Μονα-
στήρια τοῦ Ἁγίου Ὁρους.

Τὰ 4 μέλη τῆς Ἱερᾶς Ἐπιστασίας μὲ καλωσύνην
μᾶς ἐδέχθησαν, μᾶς ὠμίλησαν, καὶ νοιώσαμε κον-
τὰ τοὺς τὸ μεγαλεῖον τῆς ψυχικῆς ἀπλότητος ποῦ
δὲν διαφθείρεται ἀπὸ τὴν αἴγλην τῆς ἐξουσίας.

Ἡρὸς τὴν μονὴν Ἰβήρων

—Πόσον ἀπέχει ἡ Μονή;

—Περ ποὺ μιά ὥρα!

Ξεκινᾷμε λοιπὸν μὲ τίς βαλίσκουλας στὸ χέρι,
κουραστικὸν βάρος διὰ τοὺς δρόμους τοῦ Ἁγίου
Ὁρους. Μέχρι τὴν δροσόλουστον Μονὴν τοῦ Κόν-
τουμουσίου τὰ καταφέραμε καλά.

Ἡ Μονὴ αὕτῃ ἀπέχει περὶ τὰ 10' λεπτά ἀπὸ τὰς
Καρυάς. Ἀπὸ καὶ ὁμῶς καὶ πέρα, χωρὶς ὁδηγὸν κυ-
ριολεκτικὰ χαθῆκαμε. Μόνον προσανατολισμὸν εἶχα-
με τὰ σύρματα τοῦ τηλεφώνου. Τὰ τοπεῖα ἦσαν πράγ-
ματι μαγευτικά. Ἄλλοι καταβαίναμε σὲ κατάνυτες
χαράδρες, ἄλλοι βαδίζαμε στὰ χεῖλη ρεμματίας, καὶ
ἄλλοι ἀνεβαίναμε ἀνηφορικὰ μονοπάτια.

Μὲ τὴν περιπλάνησιν αὐτὴν περάσαμε τὴν 1 ὥραν
χωρὶς νὰ φθάσωμεν στὴν Μονὴν τῶν Ἰβήρων! Ἀ-
σφαλῶς εἶχαμε χάσει τὴν κατεύθυνσιν. Μὲ πολικὸν
ἀστέρα τὴν πιθανὴν τοποθεσίαν τοῦ Μοναστηριοῦ
βαδίζαμε. Εἰς τὸ Ἁγιον Ὅρος μπορεῖς νὰ βαδίζης
ὥρες ὁλόκληρες χωρὶς νὰ συναντήσης κανένα.

Ἐξαφνα βρεθῆκαμε μπροστὰ σ' ἓνα περιφραγ-
μένον καὶ παχύσκιον προσκυνητᾶρι τῆς Παναγίας.

Ὅπως μάθαμε ἀργότερα τὸ Προσκυνητᾶρι αὐτὸ
ἔγινε διὰ νὰ ἐνθυμίῃ τὸ ἐξῆς θαῦμα τῆς Θεο-
τόκου.

Κάποτε ἓνας πτωχὸς ἐπαρουσιάσθη στὸν Πορτά-
ρη τῆς Μονῆς τῶν Ἰβήρων, νὰ ζητήσῃ ἐλεημοσύνη.
Λόγω ὁμῶς μιᾶς κρίσεως, δὲν ἐδίδετο πλέον οὐδὲν
βοήθημα εἰς πτωχόν, καὶ οὕτω τὸ ὠραῖον ἰδανικόν

τῆς ἐλεημοσύνης σιγὰ - σιγὰ ἔσβυσε ἀπὸ τὰς συνηθείας τῆς Μονῆς.

Ἀπογοητευμένος καὶ πεινασμένος ὁ πτωχός, μὲ κόπον ἔσυρε τὰ βήματά του μέχρι τὴν παχειὰ αὐτὴν σκιάν. Τὸν πῆρε ὁ ὕπνος! Στὸν ὕπνον του εἶδε μιὰ μαυροφόρα γυναῖκα, ποὺ τοῦ μίλησε μὲ συμπόνεια καὶ τοῦ ἔδωσε στὸ χέρι ἓνα ὀλόχρυσο φλωρί.

Εὐπνήσεν ἀμέσως ὁ κουρασμένος ὁδοιπóρος καὶ βλέπει, ὅτι κρατοῦσε πράγματι στὸ χέρι του ἓνα χρυσὸν νόμισμα.

Τότε σύμφωνα μὲ τὴν ὁδηγίαν τῆς ἀγνώστου μέχρι τότε μαυροφόρου γυναικὸς αἰκῆγε στὸν Πορτιέρη νὰ ἀγοράσῃ μερικὰ τρόφιμα. Ὁ Πορτιέρης ὅμως γνωρίζων τὴν πτωχείαν τοῦ ἐπαίτου ἐξεπλάγη, καὶ πῆγε μὲ τὸ νόμισμα στὸν Ἡγούμενον.

Μετὰ ἀπὸ λίγο διαπιστώνουν καὶ οἱ δύο, ὅτι τὸ νόμισμα ἦτο ἀφιέρωμα τὸ ὁποῖον ἦτο ἐπάνω εἰς τὴν εἰκόνα τῆς Πορταίτιδος. (Συνέχεια)

«Πολλοὶ ἀπὸ Ἀνατολῶν καὶ Δυσμῶν ἤξουνσι»

Ἡ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΕΛΛΑΣ ΤΙ ΘΑ ΚΑΝΗ!

Κοινωνικὰ Θέματα

Κατὰ τηλεγραφήματα ἐκ Σαϊγκὸν τοῦ Πρακτορείου εἰδήσεων Ἀσσοσιέιτεντ ἡ βιετναμικὴ Κυβέρνησις ἔκλεισε τὴν 3 τρέχοντος μηνὸς τοὺς δύο περιφύμους εἰς ὀλόκληρον τὸν ἀσιατικὸν κόσμον οἰκους ἀνοχῆς τῆς Σαϊγκὸν, οἱ ὁποῖοι λόγῳ τῶν ἐταιρῶν καὶ τοῦ πλήθους τῶν θαμνῶν ὠνομάζετο: «Πανεπιστήμιον τοῦ ἔρωτος». Αἱ ὑπερτετρακόσιαι εἰταῖραι θὰ κλεισθῶν εἰς εἰδικὰς σχολὰς διὰ νὰ ἐκμάθουν ραπτικὴν καὶ ἄλλας πρακτικὰς τέχνας.

Κατὰ τὴν πληροφορίαν, τοῦτο ἀποτελεῖ ἀποτελεσματικὸν μέτρον τῆς Βιετναμικῆς Κυβερνήσεως ἐναντίον τῆς ἀνηθικότητος.

Ἡ εἰδήσις αὕτη ἀσφαλῶς θὰ πρέπη νὰ ἠχῇ ὥς κόλαφος σφοδρὸς εἰς τὰς ἀνευθυνότατους παρτεῖας τῶν ἀποτελούντων τὴν Ἑκκλησίαν καὶ τὴν πολιτείαν. Εἰς τὸ Βιετνάμ καταργεῖται ἡ πορνεία καὶ ἐξυγιαίνονται κοινωνικῶς τὰ ἠθικὰ ναυάγια, ποὺ ἀπέζων ἐκ τοῦ ἐμπορίου τῆς σαρκὸς τῶν! Εἰς τὴν Ἑλλάδα τί γίνεται;

Οὐδὲν μέτρον ἀποτελεσματικὸν κατὰ τῆς πορνείας λαμβάνεται, οὐδεμίαν μέριμνα καὶ πρόνοια διὰ τὰς ἀτυχεῖς ἀμαρτωλάς, αἵτινες πάντως εἶναι κατὰ πολὺ ἐναρετώτεροι πολλῶν μεγαλοσχημῶν ὑποκριτῶν καὶ αἱ ὁποῖαι (ἐκτὸς ἐλαχίστων καθ' ἑξιν ἑφ' ὅσον τοὺς δοθῇ τὸ προστατευτικὸν χέρι τῆς χριστιανικῆς κοινωνίας, ἀσφαλῶς θὰ θελήσωσι ἓνα ἔγερθωσιν ἐκ τοῦ τάφου τῆς ἠθικῆς τῶν σήψεως.

Ἀφοῦ δὲν μιμούμεθα τοὺς Ἁγίους ὡς μιμούμεθα τοὐλάχιστον τοὺς Βιετναμίτας

Θεοδόσιος Βογιατζῆς

Ἦσυχα, ἀδελφὸν ἔδωσε τὴν περασμένην Κυριακὴν ὁ εὐγενικός καὶ καλὸς ἀνθρώπος καὶ εὐσεβὴς χριστιανὸς Θεοδόσιος Βογιατζῆς. Ἡ ζωὴ του πλουσία εἰς χριστιανικὴν καρποφορίαν προσεφέρετο πάντοτε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἀγῶνος, «Ὅλοι τὸν ἀγαποῦσαν καὶ ὅλους τοὺς ἀγαποῦσε».

Τὴν κηδεῖαν του παρηκολούθησαν πολλοὶ καὶ τὴν ἐρολόγησεν ὁ ἱερεὺς Κωνῆνος Παπαντωνίου.

Αἰωνία ἡ Μνήμη του.

ΙΔΡΥΣΙΣ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΟΣ

Εὐχαρίστως ἀναγγέλλομεν τὴν ἰδρυσιν Παραρτήματος τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν εἰς τὸ Χωρίον Σκοτούσα Σερρών, ἐνεργείας τοῦ Αἰδεσιμωτάτου Ἱερέως κ. Μιχαὴλ Σαββοπούλου. Ἡ Διοίκησις τοῦ Παραρτήματος ἀπετελέσθη ἐκ τῶν ἀδελφῶν Εὐστρ. Ἀποστολίδου, Χρ. Ἀναστασιάδου, Δ. Α. Ἀποστολίδου καὶ Β. Τσατάρου.

Συγγαίρομεν τοὺς Ἀδελφοὺς καὶ εὐχόμεθα εὐδωσιν τῶν προσπαθειῶν τῶν.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΙΣ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

Παράρτημα Χαλκίδος	δραχμὰς	200
» Σερρών	»	600
κ. Ἑλένη Γεωργιάδου ἐξ Ἀμερικῆς Δολλ.		15
Παράρτημα Κορωπίου	δραχμὰς	40
Π' Εὐγένιος Λεμονῆς	»	100
κ. Ἑλένη Παναγιωτάκη	»	15

ΚΑΤΑΘΕΣΙΣ ΧΡΗΜΑΤΩΝ ΑΝΤΙ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ ΤΟΥ ΑΓ. ΠΡΟΕΔΡΟΥ

κ. Εὐανθία Δισλεκτοῦ	δραχμὰς	100
κ. Θεοφάνης Νίκας	»	50

Μνημόσυνα τοῦ Ἁγίου Προέδρου.

Καταφθάνουν ἀδελφοὶ αἱ πληροφορίες περὶ τῶν γενομένων μνημοσύνων εἰς ἀπάσας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος. Οὕτω καὶ εἰς Πάτρας ἐτελέσθη κατανυκτικὸν μνημόσυνον.

ΠΕΝΘΗ

* ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΟΥΤΣΟΣ

Περὶ τὰ μέσα τοῦ παρελθόντος μηνὸς ἐξεδήμησε πρὸς τὴν αἰωνίαν καὶ ἀνέσπερον μακαριότητα τῶν οὐρανῶν ὁ ἐκλεκτὸς οἰκογενειάρχης Δημ. Σούτσος, σύζυγος τῆς ἀκαταπονήτου καὶ δραστηρίας κ. Μαρτίνας Σούτσου.

Ὁδὸς ἀγογγύστως ὁπέφερε τὴν δοκιμασίαν τοῦ Κυρίου ἐπὶ ἕξ μῆνας, ἔχων ὡς παρηγορίαν τὴν τρυφερὰν ἀγάπην τῆς συζύγου του κ. Μαρτίνας, ἥτις μετὰ θάρρους καὶ γλυκύτητος νυχθρὸν τὸν ὑπηρετεῖ.

Τὸ τέλος τῆς ζωῆς καίτοι δέν ὑπῆρξεν ἀνώδυνον, ὑπῆρξεν ὅμως χριστιανικόν, ἀνεπαίσχυντον εἰρηνικόν.

Τὴν κηδεῖαν του παρηκολούθησε πλῆθος κόσμου, τὸν συνώδευσαν δὲ μέχρι τοῦ Τάφου οἱ Πατέρες Μερκούριος καὶ Παῖσιος.

Ἄς εἶναι αἰωνία του ἡ Μνήμη!

Τὴν προκαρθεύσαν Κυριακὴν ἐτελέσθη εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Εὐαγγελιστρίας τοῦ ἡμετέρου Παραρτήματος Μπαλτσίων Θηβῶν 40θήμερον μνημόσυνον τοῦ ὁποριώσαντος ἐκείθεν ἐκλεκτοῦ ἀδελφοῦ καὶ παλαίου ἀγωνιστοῦ Ἰωάννου Λακκιώτου ὑπάρξαντος τύπου καὶ ὑποδείγματος Ὁρθοδόξου Χριστιανοῦ καὶ ἐναρέτου οἰκογενειάρχου.

Ἐπεόθουνος ὕλης Παναγιώτης Ι Βρετάνος

Νίκης 33 — Ἀθήναι

Τυπογραφείου Γεωργίου Σεργιπίνης

Θεμιστοκλέους 33.—Ἀθήναι

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Τὰ Γραφεῖα τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν (Παλαισημερολογιτῶν), ὅπως καὶ κατὰ τὰ παρελθόντα ἔτη, ἐξέδωκαν καὶ ἐφέτος ἡμεροδεικτὰς τοίχου καὶ τσέπης, κατὰ τὸ Παλαιὸν Ἐκκλησιαστικόν, καὶ κατὰ τὸ Νέον Πολιτικὸν Ἡμερολόγιον, ἀλλὰ περιέχοντας ὕλην ὁρησκευτικὴν σπουδαιωτέτην καὶ ἀποτελοῦσαν ἐν συνεχείᾳ εἶδος Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Κατηχήσεως. Ἔνεκα τούτου δὲ ὄντας χρησιμωτάτους εἰς πάντα Ὁρθόδοξον Χριστιανόν.

Ἡ σύνταξις τῶν ἐν λόγῳ ἡμεροδεικτῶν ἐγένετο ἐν τῷ Ἀγίῳ Ὁρει—ἐν ταῖς Βιβλιοθήκαις τοῦ ὁποίου ἐναπόκεινται ἀνεκτίμητοι πνευματικοὶ θησαυροί, δοθέντες συνεκέντρωσε τῇ ὕλῃ ὁ συντάκτης αὐτῶν—ἐξετυπώθησαν δὲ εἰς περιωρισμένον ἀριθμὸν ἀντιτύπων. Οἱ ἐνδιαφερόμενοι ὅθεν ἄς σπεύσωσιν ἵνα προμηθευθῶσιν ἐκ τῶν Γραφείων ἡμῶν (δόδος Νίκης 33) τὴν ποσότητα διὰ τὴν ὁποίαν ἐνδιαφέρονται, διὰ τὸ μὴ στερεθῶσιν ἐνὸς τοιούτου δυσποκλήτου πράγματος. Ἡ τιμὴ τῶν ἡμεροδεικτῶν ὠρίσθη διὰ μὲν τοὺς τοίχου δραχμὰς 6· διὰ δὲ τοὺς τῆς τσέπης δραχμὰς 2.

Πᾶσα παραγγελία δεόν νὰ συνοδεύηται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου.

Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν ΓΟΧ.

Φωνὴ βοῶντος...

Εἰς τὴν Ἐφημερίδα «Ἐθνικὸς Κήρυξ» δημοσιεύεται κατὰ συνέχειαν ὑπὸ τὸν τίτλον: «Οἱ Παπαδόπουλοι», ἔρευνα περὶ τῶν ἐκ Μαδύτου Παπαδοπούλων, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἀναφέρεται καὶ ὁ ἀποβιώσας Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, διὰ τὸν ὁποῖον προτείνεται ἵνα ἐνταχθῇ εἰς τὴν «Χρυσὴν Βίβλον».

Τοῦτο ἠνάγκασε τὸν ἐκ Λαρίσης ἀξιότιμον καὶ εὐλαβέστατον κύριον Εὐδόμιον Γ. Τριανταφύλλου, ἀξιωματικὸν τῆς Χωροφυλακῆς ἐ. ἀ. ἵνα ἀποστείλῃ πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς διαληφθεῖσης ἐφημερίδος ἐκτεταμένην ἐπιστολὴν ἀναφέρονσαν τὰ ὅσα κακὰ ἐδημιούργησεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος ὁ Χρυσόστομος Παπαδόπουλος διὰ τῆς ἐν αὐτῇ εἰσαγωγῆς τοῦ Παπολατινικοῦ ἡμερολογίου κατὰ τὸ 1924, ἐν ἀντιθέσει πρὸς ὅσα εἶχε γράψει ὁ ἴδιος πρὸ ἐνὸς ἔτους, ὑποστηρίζων ὁρθῶς, διὰ τὴν «Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος» δὲν δύναται νὰ δεχθῇ μονομερῶς τὸν ἡμερολόγιον χωρὶς νὰ καταστή ὉΡΘΟΔΟΞΗ ἔκδοσιν τῶν ἄλλων Ἀυτοκεφάλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν».

Καὶ πλείστα ὅσα ἄλλα ἰσχυρὰ καὶ γενναῖα παραθέτει εἰς τὴν ἐπιστολὴν Του ὁ ἐν λόγῳ ἀγαπητὸς Ἀδελφός, καυτηριάζων τὴν ἁλοπροσάλλον τακτικὴν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου.

Πλὴν τὴν ἐπιστολὴν του αὐτὴν δὲν ἐδημοσίευσεν ἡ ἐφημερίς, μεροληπτῶς πρὸς τὴν ἄλλην πλευρὰν. Ὅμως ἂν καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Ἀδελφοῦ ὑπῆρξε «Φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ» ὅμως οὗτος εἶναι ἄξιος συγχαρητηρίων διὰ τὸ θάρρος του, καὶ θὰ ἔχη διὰ τοῦτο τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ.

ΠΡΟΣΟΧΗ

Ἐπιστολαὶ ἀφορῶσαι ὑποθέσεις καὶ ζητήματα τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγώνος ἀπευθύνονται μόνον πρὸς τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην κ. Ἀνάκιον Παπᾶν Γραφεῖα Γ.Ο.Χ. Νίκης 33

Πᾶν δὲ χρηματικὸν ἔμβασμα, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ΜΟΝΟΝ, δεόν νὰ ἀπευθύνηται πρὸς τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην κ. Μερεκούριον Καλοσκάμην. Γραφεῖα Γ. Ο. Χ. Νίκης 33

Ἐκ τῶν Γραφείων

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

τῆς Πανελληνίου Ὁρησκευτικῆς καὶ Ἑθνικῆς Ὁρθοδόξου Κοινωνίας

Παρακαλοῦνται

Ἀπαντα τὰ μέλη ὅπως προσέλθωσιν εἰς τὰ γραφεῖα ἡμῶν (Νίκης 33) τὸ ταχύτερον καὶ τακτοποιηθῶσι ταμειακῶς, ἵνα ἔχωσι δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς τὴν συγκαλουμένην Τακτικὴν Γενικὴν Συνέλευσιν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 6)19 Ν)βρίου 1955

Ὁ Πρόεδρος Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
Δ. ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ Γ. ΤΖΙΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ὉΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ
ΕΘΝΙΚΗ ὉΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ

Τακτικῆς Γενικῆς Συνελεύσεως
γεννησομένη τὴν 16)29 Ἰανουαρίου 1956

Συμφώνως τῷ ἀρθρῳ 36 τοῦ Καταστατικοῦ.

Καλοῦνται τὰ Ταμειακῶς ἐν τάξει μέλη τῆς Πανελληνίου Ὁρησκευτικῆς καὶ Ἑθνικῆς Ὁρθοδόξου Κοινωνίας εἰς τακτικὴν Γενικὴν Συνέλευσιν γεννησομένην τὴν 16)29 Ἰανουαρίου 1956 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 9 1)2 π.μ. εἰς τὰ γραφεῖα μας Νίκης 33.

Θέματα

1) Λογοδοσία πεπραγμένων Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

2) Κατάθεσις Ἀπολογισμοῦ Διαχειρίσεως Οἰκονομικοῦ ἔτους 1955-1956.

3) Κατάθεσις Προϋπολογισμοῦ χρήσεως οἰκονομικοῦ ἔτους 1956-1957,

5) Ἐκλογή 3μελοῦς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ 3 ἀναπληρωματικῶν μελῶν πρὸς διενέργειαν Ἀρχαιρεσιῶν.

Δικαίωμα συμμετοχῆς ἔχουσιν οἱ ἔχοντες καταβάσει τὰς συνδρομὰς τῶν μέχρι καὶ τοῦ Δ)βρίου 1955.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 6)19 Νοεμβρίου 1955

Ἐντολῇ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου
Ὁ Πρόεδρος Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
Δ. ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ Γ. ΤΖΙΜΟΠΟΥΛΟΣ